

Sygn. akt V CSK 247/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa L. K. i P. K.

przeciwko A. w W.

o nakazanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz powodów solidarnie 7 200
(siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej A. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 grudnia 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

W ocenie skarżącej, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące znaczenia pojęcia „czynności przetargowych”, o których mowa w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 30 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego trybu sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa i ich części składowych, warunków obniżenia ceny sprzedaży nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków oraz stawek szacunkowych gruntów (Dz. U. z 2012 r., poz. 540), w szczególności w § 15 tego rozporządzenia. Skarżąca przedstawiła uzasadnienie, którym starała się wykazać zaistnienie tej przesłanki, ale zawarta w nim argumentacja nie przemawia za możliwością wystąpienia odmiennych ocen takiego problemu prawnego. Niezależnie od tego należy stwierdzić, że wyjaśnienie istotnego zagadnienia prawnego musi mieć również znaczenie w okolicznościach faktycznych sprawy, w której wniesiono skargę kasacyjną. W sprawie niniejszej natomiast stan faktyczny, odnoszący się do wartości rynkowej przedmiotowej nieruchomości dla celów sprzedaży w drodze przetargu w wysokości 231.431,00 zł, ustalonej na podstawie opinii rzeczoznawcy majątkowego, oraz do ceny nieruchomości, mieszczącej się w granicach dopuszczalnego maksymalnego obniżenia w stosunku do wartości rynkowej (art. 29 ust. 3a w zw. z art. 30 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1491), jak również ustalenia dotyczące okoliczności wskazanych w § 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia z dnia 30 kwietnia 2012 r. nie pozwala na uznanie, że wyjaśnienie pojęcia „czynności przetargowe i sposób ich ustalenia”, o jakich mowa w § 15 tego rozporządzenia, miałoby wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć.

Zdaniem skarżącej, zachodzi potrzeba wykładni § 15 powołanego rozporządzenia, jako wywołującego rozbieżności w orzecznictwie

sądów w odniesieniu do możliwości i zakresu sądowej weryfikacji zasadności decyzji Prezesa Agencji o unieważnieniu przetargu. Wobec orzecznictwa Sądu Najwyższego, które wyraźnie dopuszcza możliwość weryfikacji przed sądami powszechnymi cywilnoprawnych stosunków zobowiązaniowych o szczególnym rodzaju, powołanie się na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) wydany w sprawie o sygn. akt I ACa (...), którego motywy nie są dostatecznie znane, jawi się jako niewystarczające do wykazania tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. m. in.: wyrok SN z dnia 30 stycznia 2009 r., sygn. akt II CSK 437/08, www.sn.pl, uchwałę SN z dnia 27 lipca 2006 r., sygn. akt III CZP 55/06, OSNC 2007, nr 5, poz. 68, Biuletyn SN 2006, nr 7, s. 10, wyrok SN z dnia 19 marca 2003 r., sygn. akt I CKN 148/01, nie publ., uchwałę SN z dnia 13 lutego 2003 r., sygn. akt III CZP 95/02, OSNC 2003, nr 11, poz. 146, Biuletyn SN 2003, nr 2, s. 7, uchwałę SN z dnia 25 kwietnia 1996 r., sygn. akt III CZP 36/96, OSNC 1996, nr 9, poz. 115).

Posłużenie się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanką uregulowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżąca powołała się na rażące naruszenie normy prawnej uregulowanej w art. 58 § 1 k.c. w zakresie, w jakim przyjmuje się, że sprzeczność z prawem zawartego w umowie sprzedaży postanowienia o cenie powoduje, iż cała umowa z powodu sprzeczności z prawem jest nieważna. Należy przyznać rację skarżącej, że sprzeczność z prawem przedmiotowo istotnych elementów umowy, przy umowie sprzedaży postanowienia o cenie, powinna skutkować nieważnością czynności prawnej, ale, z przyczyn omówionych wyżej w odniesieniu do pierwszej przesłanki, nie można uznać, że w okolicznościach sprawy występuje sprzeczność postanowienia o cenie z prawem. Dodatkowo należy mieć na uwadze, że upatrywana przez skarżącą sprzeczność z prawem byłaby wyłącznym wynikiem jej działania, a to razi dowolnością w stosowaniu prawa. Tym samym, argumentacja skarżącej nie przemawia za rażącym naruszeniem prawa skutkującym oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym przez Sąd II Instancji stanie faktycznym.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

jw